

בעד "זה פשוט מאד" טוען זרור בבב שאלתיאל (27), הפקיד מרחובות. הנשק שלנו קיבל שם טוב בעולם, ולא משנה אם נמכור אותו לגרמניה, או לכל מדינה אחרת. גרמניה יכולה לשמש לנו סוכן-פרסומות טוב ב"מקרה זה. הרעש שקם בארץ בעקבות העסקה, רק עושה אותנו קטנים בעיני העולם."

נאד ליצחק הוכרמן (26), הפקיד הכמעט-צבר מירושלים, יש סנטימנטים לענין זה. "עמוק עמוק אני שונא את הגרמנים," טוען הפקיד הצעיר. "מגיע ליהודים פיצוי על הסבל הנוראי שנגרם להם על-ידי הנאצים, אבל כל הדיבורים על קשרים מסחריים ויחסים דיפלומטיים, הם כמו מתן הכשר וריהביליטציה גמורה לאלפי הנאצים החיים עדיין."

בעד "יש לי אמונה בכל מה שעור" שה הממשלה," מכריז מנהל חשבונות בפנסיה, איש חיפה, דניאל דה פונסקה (68). "אני אפשר שאויב ישראל איב לעולם צריך למצוא את הדרך אליו ולעשותו לידיד. לזכות בידדותו של אויב זה טוב יותר מאשר להרגו. נכון שקשה קצת לשכוח מה שעשו הגרמנים, אבל צריך לחשוב סוף-סוף פעם בהגיון."

נאד "לא מזמן הוציאה העיר קילץ בפולין, שמשם בא אבי, ספר על השואה," מספר דב אלברט (17), צבר ופקיד מתל-אביב. "קראתי את הספר והודעתי. גם קודם הייתי נגד כל מגע. התנגדתי גם לשילומים. כי אינני חושב, שקיימת דרך, בה יוכלו הגרמנים לכפר על הפשעים שלהם נגדנו. מסחר רגיל עם גרמניה — אולי, אבל נשק?"

ה"אסון" שואל הד"ר ישראל יצחקי (33), ענינו למצב כזה ש"במומים עולמיים ב"לקנות מאתנו נשק, לא משנה לי מה נע"ל זה יראה מצחיק מה סחורות שונות, ד להם נשק."

נאד "ברור שאני נגד," מדגישה לילי מילך, זמרת מתל-אביב. ואמנם המספר 20264, המתנוסס על זרור עה השמאלית, אינו נותן לה לשכוח את הזעזוע שבערו עליה בעת המלחמה, ב"מחנה הריכוז באושוויץ. "אני נגד כל מגע וכל יחסים עם גרמניה. חוץ מן ה"שילומים. אבל נשק טוב לתת להם?"

בעד "השלימו. חלס. גמרנו." משה בכר (28), נהג מונית מתל-אביב, משוכנע שצריך לגמור את הפר"ש הזה. "נניח שאני אחיו של רור צה, האם אני צריך לסבול בגללו? הרי לא נוכל להעניש או לחסל את הנאצים החיים עוד. אם כך אז למה לא נמכור להם נשק, דבר שרק יעזור לנו להתבסס?"

זה"ה מוכיח כי הדעות שקולות כמעט בשאלה: שוק לגרמניה?

ידי כתיב, "העולם הזה", בפניות שונות של ישראל: ישראל, שעבר בגופו הוא את הטבח, השיב בשלילה מוחלטת על השאלה. לעומתם השיבו נציגי הדור ה-ישראלי הצעיר, שנולד או חונך בארץ, בכך כמעט הח-לטי. אם כי פה ושם היססו הנשאלים, השיבו לעתים בלאו, בעיקר בגלל מורשה משפחתית. כל הנשאלים, בלי יוצא מן הכלל, הסכימו כי ביום מן הימים יקומו יחסים רגילים בין שתי המדינות. הנקודה היחידה בה נחלקו: מספר הדורות שיעברו עד הקמת יחסים אלה.

ז הזה, בפני ז אתה בעד ה" תוצאות של השוא-הזה" על מג-או לשלילה, דיר של תשו-ת תשובות-שוראינו על-

בעד "אם גרמניה רוצה לקנות, עסקי צריך למכור לה. עסק זה רחם (35), עולה מרומניה. "אם לא נמ" כור נשק לגרמנים, לא יהיה למאות ה"פועלים המועסקים בתעשיית הנשק מה לעשות, ויתחספו לנו עוד מובטלים. מוכ" רחים לשכוח מה שהיה, ולהוריד קצת את הראש."

נאד הצירית רחל אלחנני מתל-אביב גולדה בגרמניה, אולם את שנות המלחמה עשתה בארץ. לדעתה, "לא רק היטלר אשם במה שקרה. אלא העם ה"גרמני כולו, כי כולם יצרו את התנאים והכשירו את הקרקע. הגרמנים של היום אינם שונים מהגרמנים של שנות המל"חמה. פחות מדי זמן עבר מאז, כדי שהם יספיקו להשתנות בצורה קיצונית."

בעד דעה אחרת על הבעיה, יש לסבל, בעל תלת-אופניים, צור לה מרומניה דוד מוריס (58) מיפו. "טעות בידי אלה שחושבים, כי הגרמנים באמת צריכים את הנשק שלנו כל כך. הם נתנו ונותנים לנו הרבה כספים. אבל כדי שזה לא יחשב יותר כנדבה, הם לוקחים עכשיו נשק בתמורה. אין כל הבל לדעתי במהות הסחורה."

נאד "לכל ילד היו אייפס סבא ר" סבתא. לי לא היו מעולם," מתמרמר כתב במחנה נד"ע פנחס בראי ני (20) מרמת-גן. "ברור שיש לי טינה לגרמנים כולם. אם אפשר היה להימנע מכל מגע — מה טוב. אולם היכח כי חייבים לקשור קשרים, וזו אליה וקוץ בה. כי בעוד שיש דברים טובים בקש"רים אלה -- עיסקת הנשק אינה כזאת."

של המורה למוסיקה (23) מתל-אביב, משה בתקופה שלנו שני המצפון הרגיל של "י. עם שמבוסס מ" להרשות לעצמו ל" כי אינני מסכים ל" רמניה של היום שר" מ מעמדנו."

נאד כששומע הסבל היפואי ישר"אל גזיביניש (40) את המילה גרמניה, הוא מתחיל וזועם עוד לפני ש" נודע לו כמה מדובר. "לאיש כמוני אסור בכלל לחשוב על אפשרות, שאיפסם יהיו לנו יחסים הדוקים עם גרמניה. 98174 הוא המספר, המוכר לי בכל רגע את מה שעוללו לי הגרמנים."

בעד "אני מאה אחו בעד עיסקת הנשק," מכריז בעל מספרה מתל-אביב, ישראל ברמן (60). "גרמניה של עכשיו זה לא גרמניה של קודם. ב" תעשיית הנשק מעסיקים מאות פועלים, שישארו מחוסרי-עבודה בלי המסחר הזה. ולבסוף, קצת זולרים למדינה הצנייה ש" לנו לא יזיקו."

נאד גם כיום אין הפקה העירוני מתל-אביב, מלכיאל רביוב (55), מאמין שהגרמנים ויתרו על תכניתם ל" חסל את היהודים. "ששת המיליונים הם סיבה מספקת בהחלט לא לשלוח להם נשק. לא היינו צריכים בכלל שום קש"רים אלה, אולם השילומים, למשל, זה דבר אחר. הם נועדו לשיקום הקרבנות."

בעד "יש לנו בעולם יותר מדי" שונאים, מכדי שנוכל להתי"מיד ביחסי איבה עם עוד שונא" סבור מהנדס בנין שמאי שמיר מתל-אביב. "יחיד יכול להרשות לעצמו להתבודד, לעם שלם זה אסור. עלינו ללמוד למצוא ידדים, אף בין אלה ששתו לא מזמן מדמנו."

אלוה אברהמי מרמת"מאמינה לכל הדיבור" שונה וחדש. מספרת זורה מביקור בגרמני"א אמנם לכאורה הכל האנטישמיות אפי"לחוש באויר. עם לא" שנה."